

פעולה ליום השואה

להקריא חלק ראשון של הסיפור:

במלחמת העולם השנייה היו יהודים שהגיעו למחנות הריכוז בפולין וזרקו את חפציהם הדלים מחוץ לגדר בתקווה קלושה שיום אחד יצליחו לברוח ולאסוף אותם. הנאצים שהבחינו בכך הורו לפולנים שבסביבה לאסוף את החפצים הללו. יום אחד ראו שתי פולניות משלוח חדש של נשים יהודיות שהגיעו למחנה. במשלוח הייתה אישה בעלת מעיל גדול ומרווח שנראה מחמם מאוד. הנשים החליטו להפיל את האישה, להיאבק עמה ולגזול ממנה את מעילה. האישה זעקה בכול כוחותיה, כאילו היא נלחמת ממש על חייה, אבל בסופו של דבר ידן של הפולניות גברה והן לקחו את מעילה. בכיסי המעיל התפוחים נמצאו אוצרות רבים. לתמיהתן הרבה המעיל נשאר כבד גם לאחר שרוקנו את כל כיסיו. הן המשיכו לחפש ומצאו לפתע כיס פנימי נסתר. כשפתחו אותו גילו לתדהמתן תינוקת קטנטנה ענודה שרשרת זהב. אחת הנשים חמלה על התינוקת וחמדה אותה. "אני אקח אותה לביתי ואגדל אותה כבתי", אמרה לחברתה, וכך עשתה. היא גידלה את התינוקת באהבה. התינוקת גדלה והפכה לנערה שהצליחה בדרכיה. ברבות השנים הפכה לרופאת ילדים. יום אחד הלכה לעולמה האם המאמצת הפולנייה. כמה ימים לאחר מכן התקשרה אל הרופאה אישה זרה ואמרה לה, "אני חייבת לגלות לך סוד. אינך בתה של אמך שנפטרה, אלא תינוקת יהודייה שמצאנו יחד במחנה הריכוז". האישה סיפרה לה את סיפור מציאתה במלואו. הרופאה הנדהמת שאלה, "האם יש הוכחה לסיפורך?" האישה ענתה, "כשמצאנו אותך הייתה עלייך שרשרת זהב עם ריקועים מיוחדים ומשונים. יכול להיות שזה משהו שכתוב בעברית. נסי למצוא אותה בביתך".

~שואלים אותן מה הן יודעות על השואה ומה עולה להן כשאומרות את המילה שואה (עושים סוג של עמסו: על דף אחד כתבים שואה ואז כל חנך שואמר משהו כתבים את זה על דף ומניחים מסזיז לדף שכתב עליו שואה). אפשר לצזור להן ששאלות מנותח כמו מהם הם אכלו, איפה הם גרו וכו

~מקריאים את החלק השני של הסיפור:

הרופאה עשתה בן, ולאחר חיפושים ממושכים הצליחה למצוא את השרשרת. היא הצטמררה. הגילוי השליך אור חדש על כל חייה, ונולד אצלה צורך לברר את האמת עד תומה. זמן מה לאחר מכן נסעה לחופשה באחת ממדינות אירופה. בעודה משוטטת ופונה כה וכה, ראתה שני בחורים לבושים חליפות וחבושים מגבעת שנראו לה כרבנים יהודים. מיד פנתה אליהם, סיפרה להם את סיפורה, ואמרה שהיא רוצה לדעת מה כתוב בשרשרת והאם יתכן שהיא יהודייה. שני היהודים אמרו לה מהו השם העברי שכתוב בשרשרת, ובקשר לשאלתה השנייה אמרו, "תכתבי לרבי 11 מליובאוויטש ותשאלי אותו", ומסרו לה את כתובתו בארצות הברית. הרופאה עשתה כדבריהם

וכתבה לרבי. כעבור זמן מה קיבלה ממנו מכתב ובו נאמר: "את יהודייה. במקום לטפל בחולים פולנים, עדיף שתעלי לארץ ישראל ותטפלי שם בילדים יהודים". היא הייתה נחושה ללכת עד הסוף עם האמת שגילתה ושמעה לעצתו, וכך עלתה לישראל והתגוררה בירושלים. כעבור זמן מה נישאה ליהודי ובנתה את ביתה, ולאחר מכן התקבלה כרופאת ילדים בבית חולים. חלק ב': בצהריי יום אחד, בעודה מטיילת עם בעלה במרכז ירושלים, נשמע פיצוץ אדיר במסעדת 'סבארו' הסמוכה להם. מיד אמרה לבעלה, "סע הביתה, אני אגיע לבית החולים עם אחד האמבולנסים שיגיעו לכאן", והלכה לטפל בפצועים הקשים שהיו שם לרוב. היא הגיעה לבית החולים באמבולנס והמשיכה לעזור שם כמיטב יכולתה. לחדר הטיפולים בו טיפלה הגיע לפתע אדם מבוגר שאמר בהתרגשות רבה כי הוא מחפש את נכדתו שהייתה איתו בפיגוע. בגלל התרגשותו איש לא הצליח להבין מי הילדה ומה שמה. הסבא אמר, "יש לה על הצוואר שרשרת עם השם של בתי." הרופאה התנדבה לעזור לו לחפש את נכדתו וזו נמצאה. לאחר שראה כי פציעתה קלה נרגע מבהלתו. רק אז שמה לב הרופאה למראה השרשרת. נשימתה נעתקה. זו הייתה שרשרת זהה לשרשרת שלה, זו שגרמה לה להאמין בכך שהיא יהודייה. היא החווירה ושאלה את הזקן, "מנין לך השרשרת הזאת?" הזקן ענה, "מה זאת אומרת מנין?! אני עשיתי אותה!" הרופאה לא הצליחה להסתיר את התרגשותה, "אולי תוכל לומר לי איפה ניתן להשיג שרשראות כאלה? איפה מוכרים אותן?" הסבא ענה בביטחון, "אין לך מה לחפש. אין כאלה שרשראות בכל העולם. היו לי שתי בנות, ובתור צורף עשיתי להן אותה שרשרת. בת אחת היא אמה של הילדה הפצועה, ואילו בתי השנייה נרצחה בשואה עם אמה."

~מפזרים אימוגים על הרצפה ואומרים להו לזחור אימוגי שמתאר את ההרגשה שלהן לגבי יום השואה
(ישו אימוגים פה למטה.)

*מציעה לקשט לפני את הסנף בתמונת עדינות מהשואה ואז לפני ששואלים אותן אין הן מרגישות להגיד להן להסתגל חזר. עוד הצעה זה לתלות את מה שכתבתן על השואה על הקיר כדי שיוכלו לראות תוך כדי שהן זחרות אימוגי.

ניתן לתלות תמונות שמזכירות שואה, יש כאן למטה

